nõus korda saata. Kui magaja homikul uimase peaga ülesärkas nägi ta ehmatates, et pääw juba noores lõunes oli. Ta süda oli hirmsas waewas, ilma et aru oleks saanud, mis pärast. Ta hüüdis ja otsis Juuliat, teda ei olnud kusagil. Silmapilgul kahmis ta riided ümber ja ruttas mere ääre, kuhu eile laew oli jäänud. Aga mis see on? Kui ta sadama ja laewa ligemale saab, nääb ta just laewa kohal, mere kaldal üht imelikku risti moodi posti, mis ta eile mitte ei olnud näinud. Tuksuwa südamega ruttab ta ligemale. Ja mis ta nääb? Kes jõuab seda ehmatust ja südame walu ülesrääkida, mis orjadepidaja hingest, kui tuline oda läbi käis! Ta karjatas kord waljuste ja kukkus minestand mere liiwa sisse otseti maha. Mis teda siis nii hirmsaste ehmatas? — Kuri ja salalik saarewalitseja oli selle wihaga, et Juuliat osta ei saanud, teda just sadama tee-ääre liiwase mere kaldale lasknud risti puua. Ja just, kui ta armas peremees sinna jõudis ja silmad üles ta poole lõi, kus ta käest ja jalgest naeldega läbi lööduд werise ristipuu külges rippus, waatas suria weel kord alla oma peremehe peale — ja heitis hinge. — Mina ei tea, kui kaua orjadepidaja seal risti all koledal paigal minestand maas oli, aga kui ta ülesärkas, läks ta hirmsa südame waluga laewa

peale, laskis omad laewamehed Juulia surnukeha risti pealt maha wõtta ja laewa peale kanda. Et ta koleda saarewalitseja wäe wastu midagi ei wõinud, läks ta koju tagasi, kus ta Juulia laskis mahamatta. Eluotsani aga waewas teda südametunnistus, et tema joowastuse süü läbi waene tütarlaps hirmsa surma ohwriks oli saanud. Sest oleks ta targem olnud, siis ehk oleks ta sest kurjast nõunust aru saanud ja seda weel keelda wõinud.

Jah, mis kõik liiajoomise läbi ei ole sündinud ja weel ei sünni? — Aga kes hoolib sest?!! — —

Jõulu õhtul.

Üks mõistukõne.

Kaugel wõeral maal, kesket paksu metsa, järwe kaldal seisis üks suur jahilosis, mis suurtest raiutud kiwidest oli ehitatud, hiilgawa wast katusega, mis „jahilossiks“ kutsuti. Lossis ei elanud muul ajal keegi, kuid kord ehk kaks aastas, tuli pärishärra teisest lossist hulga mõisnikude nende prouade ja teendritega sinna mõneks pääwaks jahti pidama ja prassima. Wana saadan ise oli seal maja kaitseja, keda seal härra ja proua wõerastega ees, teendrid

Eesti-ma rahwa Kalender 1880, lk. 26